

VERSEK

KÉTÉLŐ KARD

Ó én nagyon-nagyon nem-ember Istenem!
Szótlán szólítalak:
Hiszek Uram, segíts hitetlenségemen!

Tudom itt vagy velem, majd szinte hallani
Vélem lépésedet:
Hát mért hogy messze vagy te nagyon-távoli.

Ajtóm szemöldökét neveddel jelölöm:
Valahogy el ne vétsd
Lábadtól fényesre koptatott küszöböm.

Leslek a kapuban, mikor ránksír az éj,
És kényszerítelek,
Kétélű karddal is, hogy hajlékomba térj.

Kardom: neved. De jaj, kétélű fegyver ez:
Amíg hadakozom,
A markolatja-nincs acél vérig sebez.

Igy, azon véresen, állom el útag én.
Kopogtass szívemen:
Olyan nagyon puha és olyan kőkemény!

A SZEKÉR

Csikszenttamási rakoncás szekéren
Az országúton lassan zörgölődtünk.
Ránkjárt az este. Zúgott a Geréces.
És az Egyeskő silbakolt előttünk. /
Ketten ültük a deszkaszál-bakot.
Mikor érünk be? — kérdeztem. A gazda
Előbb egy nagyon-nagyot hallgatott,
Aztán felelt:
Majd amikor az Úristen akarja.

Elnémult és szívemre ült az este.
Széna-illat közt halódtak a rétek.
Szemem az elvesző utat kereste,
De nem találta, csak az egy sötétet.
A felelőtlen szél is ellohadt
A hangtalanul lebbenő sóhajra,

Mely elhagyta gazdátlan ajkamat:
Hová megyünk? —

Majd ahová az Úristen akarja.
Ezt zsolozsmázta valami fülembe:
Nem is tudom, a gazda szólt-e újra.
Sóhajomnak ez éj-előtti csendben
Ha füllel nem, tán szívével tanúja.
Vagy enszívemből hajtott gyökeret.
Honnan a sóhaj sajtó réti sarja:
Hová megyünk, gazdátlan szekerek.
Mi emberek?

Vajh ahová az Úristen akarja?
Emberek, emberiség, útjavesztett
Öreg szekér, hová dülöng a rudad?
Kifordultak az útféli kereszték,
És ingoványba sirülnek az utak.
Halljátok a gyehenna szeleket?
Vonít elénk a mélység zuhatagja.
Jaj szentek, anyák, apró gyerekek.
Sivalkodjatok!
Hátha mégsem az Úristen akarja!

VALAKI A HEGYEN KIÁLT

Valaki a hegyen kiált.
Vajjon ki lehet, mit akarhat?
Kaszáló székely a fiát?
Lányra legényke kurjogat?
Vagy egy fiú kajtatja váltig
Az elkalázolt pár lovat?

A hang most másodszor kiált
S a sziklafalon odaátal
Dagadtra veri homlokát.
Hányat kell még kiáltani?
Meghallja-e akinek szólna:
Lovak, lány, gyerek — valaki?

A hang most harmadszor kiált.
Végigzarándokol a völgyön
És végsőt sóhajt ideát.
Javuljatok meg istenek,
Hogy minden emberi kiáltás.
Akit keres, találja meg.

Sík Sándor.